

Mijn plek onder de zon

Nieuwsbrief augustus 2017
New Cooking Bag

Het is al donker als ik het vertrouwde "Salaam Aleikum" hoor... "Wa Aleikum Salaam" antwoord ik en ik zie in de verte een schommelend lichtje van een zaklantaarn dichterbij komen.

Het is Ayisha, mijn allerliefste nieuwe buurvrouw die op haar hoofd een pannetje met eten draagt en op haar rug haar slapende zoontje Abdullai...

"Sister Salima... For you! Look! I made it with the New Cooking Bag!" Ze haalt het deksel van het pannetje en de damp slaat van een heerlijke, eenvoudige rijstschotel af.

Trots kijken we elkaar aan...

Ik weet nog goed dat in 2011 Zevenhuizen werd uitverkozen tot leukste dorp van Groningen...

Laat ik nu in het allerleukste dorp van Ghana wonen! Men zou het Negenhuizen kunnen noemen want het heeft maar negen compounds waarvan de laatste, nummer 9 dus van mij is... Dit maakt het ook een van de kleinste dorpjes van Ghana en daar hou ik zo van... Eén grote familie, hier voel ik me thuis!

Eigenlijk had ik deze plek al gevonden toen ik jaren geleden voor het eerst op een struintocht hier langs kwam maar ik dacht steeds dat het te ver was... Maar dít is het wat ik toen meteen al prachtig vond...

Mijn plek onder de zon!

En wat is slechts een uurtje rijden op de brommer denk ik nu...

Het zal trouwens wel moeten wil ik op veilige afstand van de woest uitbreidende stad blijven.

Ik kreeg met liefde de goedkeuring van de Chief en de oudsten van het dorp om mijn hutten hier te bouwen. Ik heb 20 kolanoten betaald, omgerekend 35 euro aan de oudsten gegeven om onder elkaar te verdelen en heb een witte haan gekocht die ritueel geslacht en geofferd werd om een veilig, vredig en rustig bestaan hier af te smeken...

Het dorp heeft geen elektriciteit, wél een eigen waterpomp, veel bomen waarvan 2 grote mango's met één kruin op mijn erf staan. Midden tussen de akkers in de natuur, daar waar je alleen vogels hoort, spelende kinderen, schapen en geiten op een afstandje en ergens in de verte een trommel...

Met een oude, bijna blinde Chief, die heerlijk een sigaretje zat te roken van zelf verbouwde tabaksplanten toen ik hem voor het eerst ontmoette en een kalebas met zand erin als kwispeldoor naast zich had staan... met een warme, droge, gerimpelde maar stevige hand.

Ik koop de plek niet, ik mag er gewoon wonen... Hoe fantastisch is dat?!

Een dorp met de prachtige naam *Bin Bjouw Bihi Jilli* maar met de iets minder fraaie vertaling: 'het dorp van de lelijke kinderen...'

Ik heb ze niet gezien! :-)

Mijn dorpsgenoten bouwden alles zelf voor mij, het is heel traditioneel van alleen maar natuurlijke materialen gemaakt. Vanbinnen een mooie mix van een scheutje "Salima colours" zoals ze hier zeggen, Een snufje Holland, een vleugje luxe vermengd met eenvoud en eeuwenoude tradities...
Ik ben er zo blij mee!

Ik wilde de dorpsbewoners in dit fantastische kleine dorpje bedanken voor alle hulp die ze me hebben gegeven. Daarom bedacht ik dat ik iedere compound een New Cooking Bag wilde schenken... Samen met Ayisha deden we de demonstratie en wat was het een succes! En nog steeds!!! Iedere dag hoor ik mooie verhalen in het dorp en vertellen ze me hoe geweldig het werkt! Omdat het hele dorp er nu eentje heeft stimuleert dat iedereen enorm en er wordt geweldig geëxperimenteerd en de resultaten worden aan elkaar doorgegeven. Ze lenen hem van elkaar als ze een grote pot koken en ze 2 NCB's nodig hebben en helemaal in de weken van Ramadan en nu het farm seizoen is aangebroken, wordt ie veelvuldig gebruikt... Mijn buurmeisje Rahama verkocht er 4 aan haar vriendinnen die op boarding school zitten en zelf moeten koken en Ayisha probeert ze nu ook door te verkopen in andere dorpen... Super!

Ik voel me de koning te rijk!

